FRANCIS SCOTT KEY FITZGERALD

Sevecendir Gece

Tender is the Night

© Önsöz: Kirk Curnutt, "F. Scott Fitzgerald,
age consciousness, and the rise of American youth culture",
The Cambridge Companion to F. Scott Fitzgerald, Ruth Prigozy (der.),
Cambridge University Press, 2002.

© Sonsöz: Milton R. Stern, "*Tender is the Night* and American
history", *The Cambridge Companion to F. Scott Fitzgerald*,
Ruth Prigozy (der.), Cambridge University Press, 2002.

İletişim Yayınları 2006 • İletişim Klasikleri 72
ISBN-13: 978-975-05-1546-0
© 2014 İletişim Yayıncılık A. Ş.
1. BASKI 2014, İstanbul

DİZİ YAYIN YÖNETMENİ Murat Belge
YAYINA HAZIRLAYANLAR Osman Yener, Güneş Akkor, Emrah Serdan
KAPAK Suat Aysu
KAPAK RESMİ George Barbier, "Eventails", 1924
UYGULAMA Hüsnü Abbas
DÜZELTİ Ümran Küçükislamoğlu
BASKI ve CİLT Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 12064
Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi B Blok 6. Kat No. 4NB 7-9-11
Topkapı 34010 İstanbul Tel: 212.613 03 21

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721
Binbirdirek Meydanı Sokak, İletişim Han 3, Fatih 34122 İstanbul
Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58
e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

FRANCIS SCOTT KEY FITZGERALD

Sevecendir Gece

Tender is the Night

ÇEVİREN *Hasan Fehmi Nemli*

KIRK CURNUTT'IN ÖNSÖZÜ VE
MILTON R. STERN'ÜN SONSÖZÜYLE

iletişim

FRANCIS SCOTT KEY FITZGERALD 1896'da Minnesota'ya bağlı Saint Paul'da, İrlanda asıllı bir annenin ve İngiliz asıllı bir babanın çocuğu olarak dünyaya geldi. Çocukluğunu New York'a bağlı Buffalo ve Syracuse'da geçirdi. Koyu Katolik olan anne babasının tercihi doğrultusunda ilk ve orta öğrenimini Katolik okullarında tamamladı. Bu dönemde parlak zekâsıyla ve edebiyata olan düşkünlüğüyle akranları arasından sıyrıldı. 1908'de babası işini kaybedince, aile Minnesota'ya geri döndü. 1913'te Princeton Üniversitesi'ne girdi. Yazar olmaya karar veren Fitzgerald, üniversite yıllarını edebi yeteneğini geliştirmeye adadı. 1917'de Birinci Dünya Savaşı'na katılmak üzere eğitimini yarıda bıraktı. Montgomery'de asteğmen olarak görev yaptığı sırada, Alabama Yüksek Mahkemesi hâkiminin kızı olan ve Fitzgerald'ın Montgomery çevrelerinin "altın kızı" dediği Zelda Sayre ile tanıştı ve âşık oldu. 1918'de savaş sona erince, reklamcılık alanında kariyer yapmak üzere New York'a yerleşti. Zelda'yı evliliğe razı edebilmek için bir yandan reklamcılık yaparken, diğer yandan kısa öyküler yazarak dergilerde yayımladı. 1920'de ilk romanı *Cennetin Bu Yakası* yayımlandı ve yılın en sevilen romanları arasına girdi. Bu başarının ardından Zelda evlilik teklifini kabul etti ve çift, St. Patrick Katedrali'nde evlendi. Ertesi yıl çiftin ilk ve tek çocuğu olan Frances Scott dünyaya geldi. Zelda ile evlilikleri alkolizmin, psikolojik sorunların, ayrılıp barışmaların gölgesi altında uzun yıllar sürecekti. Fitzgerald 20'li yıllar boyunca Avrupa'ya birçok seyahat yaptı ve özellikle Paris ve Fransız Rivyerası'nda bulundu. 1925'te bugün başyapıtı sayılan *Muhteşem Gatsby*'yi yayımladı ancak roman beklediği ilgiyi görmedi. Bu hayal kırıklığı, geçim sıkıntısıyla ve Zelda'nın giderek bozulan sağlığının yarattığı üzüntüyle birleşince, Fitzgerald alkole yöneldi. Zelda 1932'de şizofreni teşhisiyle hastaneye kaldırıldı ve tedavi altına alındı. 1934'te Fitzgerald'ın üzerinde yıllarca çalışıp tamamlayabildiği *Sevecendir Gece* yayımlandı. Okurlar ve eleştirmenler, tıpkı *Muhteşem Gatsby* gibi, bu romana da ilgi göstermediler. Fitzgerald 1937'de Hollywood'a taşındı ve Metro-Goldwyn-Mayer film şirketinde çalışmaya başladı. Bu dönemde, alkol sorunu, sağlığını tehdit edecek derecede arttı. Geçirdiği kalp krizinin ardından doktorunun tavsiyesiyle daha sakin bir yaşam sürmeye karar verdi. Ancak 1940 yılında geçirdiği ikinci kalp krizinin ardından, kırk dört yaşında hayatını kaybetti. Cenazesi yirmi-otuz kişilik bir topluluğun katıldığı törenle, Maryland'deki Rockville Mezarlığı'na defnedildi. Hayatı boyunca büyük düşlerin peşinde koşan ve bu düşlerin yıkılışını gören Fitzgerald, eserlerinde iki dünya savaşı arasındaki kuşağın, "yitik kuşak" denen genç insanların dramlarını konu edindi ve evrensel bir tema yaratmayı başardı.

İÇİNDEKİLER

ROMANA DAİR GÖRSELLER *6*

KRONOLOJİ *11*

ÖNSÖZ
F. SCOTT FITZGERALD, YAŞ BİLİNCİ VE AMERİKAN GENÇLİK KÜLTÜRÜNÜN YÜKSELİŞİ / KIRK CURNUTT *21*

Sevecendir Gece

SONSÖZ
***SEVECENDİR GECE* VE AMERİKAN TARİHİ** /
MILTON R. STERN *403*

Sevecendir Gece'nin 1934'teki ilk baskısının kapağı.

TENDER IS THE NIGHT

A ROMANCE

By

F. Scott Fitzgerald

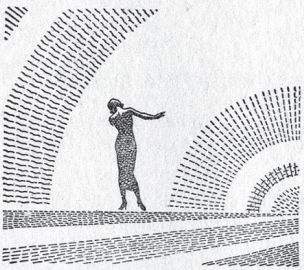

DECORATIONS BY
EDWARD SHENTON

NEW YORK
CHARLES SCRIBNER'S SONS
1934

İlk baskının iç kapağı.

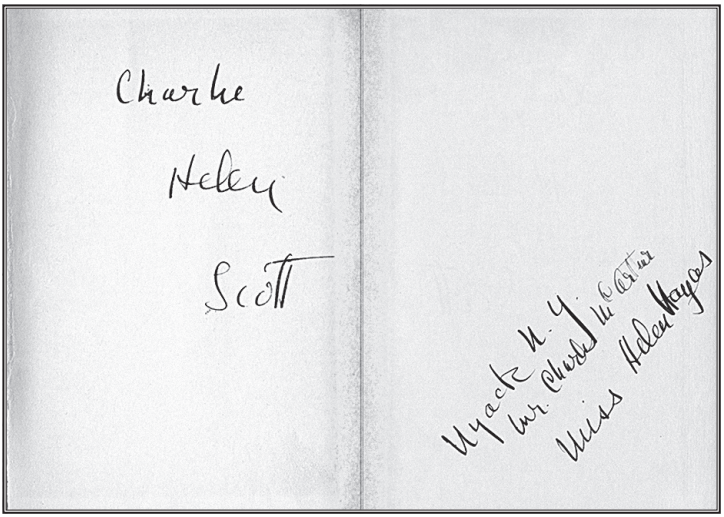

Fitzgerald'ın arkadaşları oyun yazarı ve senarist Charles MacArthur ve eşi aktris Helen Hayes için imzaladığı nüshaların ilk sayfaları.

Fransız Rivierası'ndaki Juan Körfezi (Paul Signac).

Rosemary karakterinin esin kaynağı aktris Lois Moran.

Gausse'un Oteli'nin esin kaynağı olan Hôtel du Cap-Eden-Roc.

Birinci Bölüm

1

Fransız Riviera'sının büyüleyici sahilinde, İtalyan sınırıyla Marsilya arasında bir yerde gururla yükselen pembe boyalı büyük bir otel vardır. Önünde göz kamaştırıcı küçük bir kumsal uzanır, bir dizi palmiye kırmızı cephesini serinletir. Son zamanlarda tanınmış, şık insanların yazlarını geçirdiği bir yer oldu, oysa daha on yıl önce İngiliz müşterileri nisanda kuzeye gittiğinde neredeyse bomboş kalırdı. Şimdi etrafında tek katlı, verandalı çok sayıda ev kümeleniyor olsa da, bu hikâyenin başladığı sırada sadece Gausse tarafından işletilen Yabancılar Oteli, bir de otelle sekiz kilometre ötedeki Cannes arasında yer alan sık çamların arasında nilüferler gibi çürümekte olan bir düzine eski villanın kubbeleri göze çarpardı.

Otel ile önünde sarımsı, kahverengimsi parlak bir seccade gibi uzanan kumsal bir bütün oluşturuyordu. Sabahın erken saatlerinde, ufuktaki Cannes'ın görüntüsü, toprak rengi eski surları, İtalya'yla sınırı oluşturan Alplerin mor tepeleri suya yansıyor, sığ suların tabanını bir halı gibi kaplayan su yosunlarının neden olduğu belli belirsiz çalkalanma bu yansımaları ağır ağır genişleyen çemberler halinde dalgalandırıyordu. Saat sekize

doğru kumsalda mavi bornozlu bir adam göründü, soğuk suya vücudunu alıştırmak için yüksek sesle soluk alıp vererek ve söylene söylene bir dakika kadar suda bata çıka yürüdü. Sonra otele döndü ve plajla koy bir saat boyunca yeniden sessizliğe büründü. Ufukta büyük yük gemileri yavaş yavaş batıya doğru kaydı; komiler otelin avlusunda bağrıştılar; çamların üzerindeki çiyler kurudu. Bir saat daha geçtikten sonra sahil bölgesini gerçek Provence'dan ayıran Maure dağ silsilesinin aşağı bölümlerindeki dolambaçlı yollardan korna sesleri işitilmeye başladı.

Denizden iki kilometre kadar içeride, çam ağaçlarının yerlerini tozlu kavaklara bıraktığı yerde ıssız bir demiryolu istasyonu bulunur. 1925 yılının bir Haziran sabahı körüklü bir gezinti arabası bir kadınla kızını buradan alıp Gausse'un Oteli'ne götürdü. Yüzündeki damarlar çatlama emareleri gösteren annenin gençliğinde hayli güzel olduğu anlaşılıyordu. Sakin olmakla birlikte tetikte olduğu seziliyor; bu da ona hoş bir çekicilik veriyordu. Ne var ki insanın gözü çabucak kadından kızına kayıyordu. Zira kızın hayran olunacak denli güzel elleri vardı ve yüzü akşamları soğuk bir duş alan çocukların alev alev yanan yanakları gibi pespembeydi. Biçimli alnı, yüzünü bir tolga gibi çevreleyen altın sarısı buklelerin fışkırdığı yere kadar hafif bir eğimle yükseliyordu. Gözleri parlak, iri, berrak, ıslak ve ışıl ışıldı, yanaklarının pembeliği gerçekti; kalbinin taze bir güçle pompaladığı kandan ileri geliyordu. Bedeni yeniyetmeliğin sınırını aştı aşacaktı – neredeyse on sekizindeydi, az bir şey kalmıştı yaşını doldurmasına, ama çocukluğun körpeliği hâlâ üzerindeydi.

Denizle gökyüzü ufukta ince, ateşten bir çizgi gibi belirirken, anne;

"Buradan hoşlanacağımızdan emin değilim," dedi.

"Ben de zaten eve dönmeye can atıyorum," diye karşılık verdi kız.

Neşeyle konuşuyorlardı, ama belli ki kesin bir planları yoktu ve bu durum canlarını sıkıyordu – ayrıca, herhangi bir plan da durumu kurtarmazdı. Aşırı yorgun iki kadın gibi değil, bütün ödülleri kazanmış ve tatili hak etmiş okul çocuklarının sabırsızlığıyla, kendilerini eğlendirecek bir şeyler arıyorlardı.

"Burada üç gün kalır, sonra eve döneriz. Vapur biletleri için hemen telgraf çekerim."

Genç kız otel resepsiyonunda iki oda istedi. Aksanlı ama inişsiz çıkışsız bir ses tonuyla konuşuyordu Fransızcayı; söylediği sözcükleri ezberlemiş gibiydi. Zemin kattaki odalarına yerleştiklerinde balkon pencerelerinden içeri dolan aydınlığa, sonra birkaç adım daha atarak otel boyunca uzanan taş verandaya çıktı. Ağırlığını çok fazla kalçalarına vermeden, hafifçe vücudunu dikleştirerek bir dansçı gibi yürüyordu. Verandadaki ışığın şiddetiyle gölgesi keskinleşti ve geri çekildi – gözleri kamaştığından bir şey görememişti. Elli metre ötede Akdeniz amansız güneşin saldırısı altında zaman zaman rengini yitiriyor; araba yoluna bırakılan rengi atmış bir Buick, tırabzanın altında kavruluyordu.

Aslında, bütün bu civarda sadece plajda bir hareketlilik vardı. Üç İngiliz mürebbiye oturmuş örgü örüyor, mır mır dedikodular eşliğinde Victoria döneminin değişmez desenlerini, bin sekiz yüz kırkların, altmışların, seksenlerin desenlerini kazaklara, çoraplara işliyorlardı. Deniz kıyısında bir düzine insan çizgili şemsiyelerin altına sığınmıştı; bu insanların sayılarını yine bir düzineyi bulan çocukları, sığ sularda kendilerinden pek de korkmayan balıkları kovalıyor ya da hindistancevizi yağı sürülmüş çıplak vücutları ışıl ışıl parıldayarak güneşe uzanmış yatıyorlardı.

Rosemary kumsala indiğinde yanından koşarak geçen on iki yaşlarında bir oğlan çocuğu sevinç çığlıklarıyla kendini denize attı. Tanımadığı bütün bu insanların bakışlarını üzerinde hisseden genç kız bornozunu çıkararak oğlanı takip etti. Birkaç metre kulaç attıktan sonra, suyun derinleşmediğini fark ederek ayağa kalktı ve ince bacaklarının bütün kuvvetiyle suyun direncine karşı koyarak ağır ağır ileri doğru yürüdü. Su göğsünün hizasına geldiğinde geriye, sahile doğru bir bakış attı. Gözünde monokl bulunan, şort giymiş kel kafalı bir adam kıllı göğsünü ileri çıkarmış, göbeğini içeri çekmiş dikkatle kendine bakıyordu. Rosemary'nin bakışlarına karşılık verdiğini görünce adam monoklünü gözünden aşağı bıraktı. Monokl göğsünün

bir halıyı andıran kılları arasında gözden kaybolurken elindeki şişeden kendine bir bardak içki doldurdu.

Rosemary yüzünü suya gömüp dubaya doğru serbest stilde yüzmeye başladı. Suyun serinliği yavaş yavaş kendisini hissettirdi, saçlarının arasına sızıp bedeninin en gizli noktalarına kadar nüfuz ederek onu sıcağın tesirinden şefkatle çekip aldı. Bir sırtüstü, bir yüzükoyun yüzüyor; suyun içinde dönüp duruyordu. Dubaya ulaştığında nefes nefese kalmıştı; ama yanık tenli bembeyaz dişli bir kadının yukarıdan aşağı ona doğru baktığını görünce ansızın kendi teninin çiğ beyazlığının farkına vardı ve sırtüstü dönüp kıyıya doğru yüzmeye başladı. Sudan çıktığında elindeki şişeyi bırakmayan kıllı adam yaklaşıp onunla konuşmaya başladı.

"Dikkatli olun, dubanın arkasında köpekbalığı olduğunu söylüyorlar." Hangi milletten olduğu belli değildi, ama acelesiz bir Oxford İngilizcesiyle kelimeleri uzatarak konuşuyordu. "Daha dün Juan Körfezi'ne demirlemiş İngiliz filosundan iki denizciyi yuttular."

"Tanrım!" diye haykırdı Rosemary.

"Onları buraya çeken şey filonun atıkları."

Salt onu uyarmak için yanına yaklaşmış olduğunu göstermek istercesine bakışlarına ansızın buz gibi bir ifade oturttu; zarif adımlarla ilerleyip kendine bir bardak daha içki doldurdu.

Bu konuşma sırasında dikkatlerin az çok üzerine çekildiğini hisseden ve bundan pek de rahatsız olmayan Rosemary oturacak bir yer bakındı. Her ailenin çizgili şemsiyesinin önündeki kum şeridine sahip çıktığı açıkça görülüyordu; ayrıca bir şemsiyeden diğerine konuşuyor, birbirlerine gidip geliyorlardı – samimi bir topluluk oluşmuştu; aralarına davetsiz dalmak yakışık almayacaktı. Biraz daha yukarıda, kumların çakıl taşları ve kuru su yosunlarıyla kaplı olduğu yerde tenleri kendisininki kadar beyaz bir grup insan oturuyordu. Plaj şemsiyeleri altına değil de elde taşınan şemsiyelerin altına uzanmışlardı ve yerli halktan olmadıkları açıkça görülüyordu. Rosemary bronzlaşanlarla beyaz kalanlar arasında bir yer buldu ve plaj havlusunu kumların üzerine serdi.

Havlunun üzerine uzanmış yatarken ilkin sadece onların karmakarışık seslerini işitti, yakınından geçen adımları, güneşle arasına giren gölgeleri hissetti. Meraklı bir köpeğin ılık nefesinin ensesinde dolaştığını, cildinin güneşte yavaş yavaş yandığını fark etti; kıyıda sönümlenen dalgaların hafif fışırtısını işitebiliyordu. Çok geçmeden kulakları tek tek sesleri ayırt etmeye başladı ve birinin küçümseyerek anlattıklarından "Abe North denen adamın" geçen gece Cannes'da bir *café*'den bir garsonu testereyle ikiye biçmek üzere kaçırdığını öğrendi. Bu hikâyeyi anlatan kişi, başındaki tacı, omzundan sarkan solmuş orkidesiyle akşamdan kaldığı açıkça ortada olan, gece elbisesi içinde beyaz saçlı bir kadındı. Bu kadını ve arkadaşlarını pek sevimli bulmayan Rosemary yüzünü öte yana çevirdi.

Diğer tarafta, birkaç metre ötesinde birçok şemsiyenin gölgesine uzanmış genç bir kadın kumun üzerinde açık duran bir kitaptan bir şeyler kopyalıyordu. Mayosunun askılarını omuzlarından aşağı düşürmüştü; krem rengi bir inci kolyenin daha da güzelleştirdiği sağlıklı, bronz sırtı güneşte parıldıyordu. Yüzü sert hatlara sahip olmakla birlikte güzel ve sevimliydi. Gözleri Rosemary'ninkilerle karşılaştı, ama onu görmedi. Yanında kırmızı çizgili mayo giymiş, başında kasket olan hayli yakışıklı bir adam duruyordu; sonra, dubanın üzerinde gördüğü, kendisini tanıyınca bakışlarına karşılık veren kadın ve Latin olduğu su götürmez, siyah mayolu bir adamla ciddi bir sohbete dalmış mavi mayolu, aslan yelesi gibi sapsarı saçları olan başı açık, uzun yüzlü bir adam vardı. İki adam bir yandan konuşurken bir yandan da kumdaki yosun kalıntılarıyla oynuyorlardı. Rosemary plajdakilerin çoğunun Amerikalı olduğunu düşündü, ama bir şeyler onları son zamanlarda tanıdığı Amerikalılardan farklı kılıyordu.

Bir süre sonra genç kız kasketli erkeğin arkadaşları için küçük bir oyun sahnelediğini fark etti; elinde bir tırmık, çakıl taşlarını toplarmış gibi yaparak adımlar atarken yüzünde ciddi bir ifadeyle gülünç bir taklit sergiliyordu. Mimiklerini o kadar abartıyordu ki ağzından çıkan her kelime herkesin kahkahalarla gülmesine yol açıyordu. Kendisi gibi, anlatılanları işitemeyecek kadar uzakta olanlar bile gözlerinin bir ucuyla onu izliyor-

lardı – öyle ki çok geçmeden inci kolyeli genç kadın dışında bu küçük gösteriye kendini kaptırmayan kimse kalmadı. Genç kadın, belki de sahip olmanın verdiği alçakgönüllülükle, her kahkaha dalgasına notlarına biraz daha eğilerek karşılık verdi.

Monokl takan ve şişe taşıyan adam ansızın Rosemary'nin tepesine dikilip konuşmaya başladı.

"Müthiş bir yüzücüsünüz."

Genç kız itiraz etti.

"Yo, yo, müthiş bir yüzücüsünüz. Benim adım Campion. Burada sizi geçen hafta Sorrento'da gördüğünü ve tanıdığını söyleyen bir hanım var; sizinle tanışmayı çok istiyor."

Saklamaya çalıştığı can sıkıntısıyla etrafına bakınan Rosemary ileride bekleşen bembeyaz tenli insanları gördü. İstemeye istemeye yerinden kalkıp onlara doğru gitti.

"Bayan Abrams... Bayan McKisco... Bay McKisco... Bay Dumphry..."

"Sizin kim olduğunuzu biliyoruz," dedi gece elbisesi giyinmiş kadın. "Siz Rosemary Hoyt'sunuz; sizi Sorrento'da tanıdım ve otel görevlisini sorguya çektim. Hepimiz sizin muhteşem olduğunuzu düşünüyoruz ve neden Amerika'ya dönüp muhteşem bir film daha çevirmediğinizi merak ediyoruz."

Rosemary'ye yer açmak için gereksiz bir hareketle geri çekildiler. Onu tanıyan kadın, ismine rağmen Yahudi değildi. Kimsenin sözüne kulak asmaması ve sonraki kuşaklarla bütünleşebilmesi sayesinde genç kalabilmiş, şaka kaldırabilen, eski kuşak kadınlardandı.

Kadın, "Sizi daha ilk günden yanmayasınız diye uyarmak istedik," diye neşeyle devam etti, "çünkü *sizin* cildiniz önemli, ama bu plajda o kadar çok lanet olası formalite var ki canınızı sıkmaktan korktuk."

2

"Sizin de bu komploya dâhil olabileceğinizi düşündük," dedi Bayan McKisco. Muzır bakışlı, itici olacak kadar canlı, ama hayli güzel genç bir kadındı. "Kim komploya dâhil, kim değil bil-

miyoruz. Kocamın özellikle nazik davrandığı birinin başkarakter –görünüşe bakılırsa ikinci kahraman– olduğu ortaya çıktı."

"Komplo mu?" diye sordu neden söz edildiğini pek anlamayan Rosemary. "Bir komplo mu var?"

"Bilmiyoruz, şekerim," dedi Bayan Abrams sinirli, tombul kadınlara has bir kıkırdayışla. "Biz içinde değiliz. Biz sadece seyirciyiz."

Soluk sarı saçlı, kadınsı tavırlı genç bir adam olan Bay Dumphry, "Abrams Ana'nın kendisi komplodur," dedi. Campion monoklünü tehdit edercesine delikanlıya doğru sallayarak "Böyle zehirli bir dil kullanma, Royal," diye onu uyardı. Rosemary, hepsine sıkıntıyla bakıyordu. Plajın diğer tarafında bulunan ve dikkatini çekmiş olan insanlara göre bu topluluğu sevimsiz buluyordu. Aklından annesinin de kendisiyle gelmesinin ne kadar iyi olacağını geçirdi. Annesinin insanlarla anlaşma hususunda doğuştan gelen basit, ama etkili bir yeteneği vardı, bu yetenek onların böylesi durumlardan hızla ve kesin olarak sıyrılmasını sağlardı. Ama Rosemary sadece altı aydan beri ünlüydü ve yeniyetmelik çağında edindiği Fransız terbiyesiyle daha sonra Amerika'da öğrendiği serbest tavırlar birbiriyle çatıştığında kafası karışıyor, zaman zaman kendini böylesi durumların içinde buluyordu.

Bay McKisco "komplo" hikâyesini belli ki pek eğlenceli bulmuyordu. Gözlerini dikmiş denizi seyrediyordu. Yüzü kırmızı çillerle dolu, otuz yaşlarında, bir deri bir kemik biriydi. Karısına kısa bir bakış fırlattıktan sonra Rosemary'ye döndü.

"Uzun zamandır mı buradasınız?" dedi ısrarla.

"Geleli henüz bir gün oldu."

"Ya."

Bay McKisco nihayet başka şeylerden söz edecekleri umuduyla diğerlerine baktı.

"Bütün yaz kalacak mısınız?" diye sordu Bayan McKisco masum bir tavırla. "Kalırsanız, komplonun nasıl açığa çıktığını görürsünüz."

"Violet, Tanrı aşkına bırak artık şu konuyu!" diye patladı kocası. "Başka bir şaka konusu bul, Tanrı aşkına!"

Bayan McKisco Bayan Abrams'a doğru duyulur bir şekilde fısıldayarak "Çok sinirli," dedi.

"Sinirli değilim," diye karşı çıktı Bay McKisco. "Aslına bakarsanız hiç mi hiç sinirli değilim."

Öfkeden kudurduğu açıkça görülüyordu – grimsi yansımalarıyla bakır rengine çalan yüzü tüm ifadesini kaybetmiş, yabanıl bir hal almıştı. Ansızın durumunun farkına varmış gibi kalktı, karısı arkasında, denize doğru yürüdü; fırsatı kaçırmayan Rosemary de onları takip etti.

Bay McKisco derin bir nefes alıp kendini sığ sulara bıraktı, belli ki kulaç atma niyetiyle, gergin kollarla Akdeniz'i dövmeye başladı – nefesi tükendiğinde ayağa kalktı ve hâlâ kıyıya yakın olduğunu görmekten duyduğu şaşkınlıkla etrafına bakındı.

"Nefes almayı henüz öğrenemedim. Nasıl nefes aldıklarını hiçbir zaman tam olarak anlayamadım." Soru sorarmış gibi Rosemary'ye baktı.

"Sanırım suyun altında nefesinizi veriyor ve her dört kulaçta bir başınızı yana çevirip nefes alıyorsunuz," diye açıkladı Rosemary.

"Nefes almak benim için işin en zor yanı. Dubaya yüzelim mi?"

Aslan yeleli adam, suyun hareketiyle ileri geri salınan dubanın üzerine uzanmıştı. Bayan McKisco uzanırken ansızın eğilen platform sertçe koluna çarptı; bunun üzerine ayağa fırlayan adam onu kolundan yakalayıp yukarı çekti.

"Korkarım size çarptı." Adamın sesi hafif ve utangaç çıkıyordu; Kızılderililere has çıkık elmacık kemikleri, geniş üst dudağı, iyice çukura kaçmış iri kahverengi gözleriyle Rosemary'nin şimdiye kadar gördüğü en hüzünlü yüzlerden birine sahipti. Sözlerinin Bayan McKisco'ya dolambaçlı ve dikkat çekmeyen bir yoldan ulaşmasını umuyormuş gibi ağzının kıyısıyla konuşmuştu. Bir dakika sonra suya atlamıştı, hareketsiz vücudu kıyıya doğru kayıyordu.

Rosemary'yle Bayan McKisco adamın uzaklaşmasını seyrettiler. Hızı kesildiğinde adam ansızın iki büklüm oldu, zayıf butları suyun üstünde yükseldi ve ardında köpükten bir iz bırakarak tamamen gözden kayboldu.